

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 listopada 2016 roku w sprawie z powództwa (...) Agricole bank (...) S.A. we W. przeciwko B. R. o zapłatę, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w pkt. 1. zasądził od pozwanej B. R. na rzecz powoda (...) Bank (...) S.A. we W. kwotę 5.007,87 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego w stosunku rocznym, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. nie wyższymi od dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w stosunku rocznym, od kwoty 3.225,04 zł od dnia 17 kwietnia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 97 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś w pkt. 2. przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa- Sądowi Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi na rzecz adw. K. F. kwotę 1.476 zł tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku wniosła strona pozwana, zaskarżając go w całości w zakresie pkt. 1. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) przepisu art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z przesłuchania strony pozwanej powołując się na nieusprawiedliwione niestawiennictwo pozwanej pomimo prawidłowego doręczenia jej adres wezwania do stawienia się na rozprawę, pod tym właśnie rygorem mimo, iż pozwana wyraźnie wskazywała w pismach skierowanych do Sądu w niniejszym postępowaniu występującej u niej, zdiagnozowanej depresji, która ma wpływ na prawidłową ocenę skutków podejmowanych przez B. R. czynności bądź ich nie podejmowania;

b) przepisu art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i wyprowadzenie z jego analizy wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego – w szczególności poprzez zasądzenie zaskarżonym wyrokiem kwoty 5.007,87 zł podczas, gdy materiał dowodowy przedstawiony przez powoda nie doje podstaw do żądania przez niego ww. kwoty;

c) przepisu art. 238 § 2 k.p.c. poprzez niewyjaśnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podstawy prawnej w zakresie roszczenia głównego z przytoczeniem przepisów prawa;

1. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 481 k.c. oraz 482 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i błędne uznanie, iż od roszczenia wskazanego w pozwie pozwana zobowiązana jest także uiścić odsetki w wysokości zasądzonej w zaskarżonym wyroku.

W oparciu o wskazane zarzuty pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz powódki kosztów postępowania za obie instancje, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I instancji, a także zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu, oświadczając jednocześnie, iż koszty te nie zostały uiszczone w żadnej części ani w całości.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i podlega oddaleniu.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu

w postępowaniu uproszczonym i z tego względu zgodnie z przepisem art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku tego sądu powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Sąd odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji, i przyjmuje je za własne, czyniąc integralną częścią poniższych rozważań. Wobec powyższego nie widzi konieczności ich ponownego, szczegółowego przytaczania.

Wszystkie podniesione przez pozwaną w apelacji zarzuty koncentrują się na zanegowaniu stanowiska Sądu I instancji, wedle którego powód wykazał zarówno zasadność jak i wysokość dochodzonego roszczenia.

W pierwszej kolejności należało odnieść się do zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. (a nie art. 238 § 2 k.p.c., jak prawdopodobnie omyłkowo wskazała apelująca), jako że ewentualne wady uzasadnienia mogą utrudnić w stopniu znacznym, lub też wręcz zniweczyć możliwość prześledzenia toku rozumowania sądu a quo, a tym samym, zbędne byłoby odnoszenie się do pozostałych zarzutów apelacji. Zarzut ten należało uznać za bezzasadny. Sąd Okręgowy w pełni podziela bowiem stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 7 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II UK 148/09 opubl. w LEX nr 577847, zgodnie z którym zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. może znaleźć zastosowanie w tych wyjątkowych sytuacjach, w których treść uzasadnienia orzeczenia Sądu I Instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia, a to dlatego, że sposób sporządzenia uzasadnienia orzeczenia z natury rzeczy nie ma wpływu na wynik sprawy jako, że uzasadnienie wyraża jedynie motywy wcześniej podjętego rozstrzygnięcia. Taka sytuacja w realiach niniejszej sprawy nie ma zaś miejsca. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy dostatecznie spełniają funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Powyższe umożliwia dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego postanowienia. A skoro tak, to o naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. w niniejszej sprawie mówić nie można.

Nietrafny był także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów. Uchybienia w powyższym zakresie apelująca upatrywała między innymi w pominięciu dowodu z przesłania B. R.. Tymczasem zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. może odnosić się wyłącznie do dowodów przeprowadzonych przez sąd, nie zaś pominiętych. Skuteczne podniesienie tego zarzutu wymaga przeprowadzenia wyводу jurydycznego wykazującego, że dokonana ocena dowodów nie ma przymiotu wszechstronności lub została przeprowadzona z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżąca winna zatem wskazać konkretne wadliwie ocenione dowody i wykazać wyżej przywołane uchybienia. Wyvodu takiego pozwana nie przeprowadziła w apelacji. Jej zarzut stanowi zaś gołosłowną polemikę z prawidłowo dokonaną przez sąd meriti oceną dowodów, ponieważ skarżąca poprzestała jedynie na własnej ocenie dowodów oraz okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Pozwana podnosząc powyższy zarzut nie wskazała, w jaki sposób Sąd I instancji zasadę swobodnej oceny dowodów naruszył, ograniczając się jedynie do zaprezentowania stanu faktycznego ustalonego na podstawie własnej oceny dowodów. Samo natomiast przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze /doniosłości/ poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu nie może stanowić o skuteczności zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c.

Chybiony był także zarzut naruszenia art. 227 k.p.c. Sprowadzał się on do wykazania błędnego pominięcia przez Sąd I instancji zgłoszonego przez pozwaną B. R. dowodu z jej przesłuchania. W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z art. 380 k.p.c. na wniosek strony zakresem kognicji sądu rozpoznającego apelację mogą zostać objęte niezaskarżalne postanowienia sądu pierwszej instancji, jeżeli tylko wywarły one wpływ na treść zaskarżonego wyroku. W niniejszej sprawie wywiedziona przez pozwaną apelacja nie zawiera wprost sformułowanego wniosku o rozpoznanie wskazanego postanowienia Sądu Rejonowego w trybie art. 380 k.p.c. Nadto po wydaniu postanowienia o pominięciu wniosku dowodowego pełnomocnik pozwanej nie zgłosił zastrzeżenia do protokołu w trybie 162 k.p.c. W opisanym stanie rzeczy wskazać należy, iż skarżąca nie może skutecznie zarzucić w apelacji uchybienia przez Sąd I instancji przepisom postępowania, polegającego na wydaniu postanowienia z dnia 14 listopada 2016 roku o pominięciu dowodu z przesłuchania stron. Jeśli uchybienie "utrwalone" w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona

zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 lutego 2014 roku, sygn. akt VI ACa 1079/13, LEX nr 1477383). Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu Okręgowego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym zakresie było prawidłowe. Sąd słusznie uznał, że wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanej na terminie rozprawy w dniu 14 listopada 2016 roku dowód z jej przesłuchania podlegał pominięciu. Apelująca reprezentowana przez fachowego pełnomocnika tak w postępowaniu przed Sądem I instancji, jak i w postępowaniu apelacyjnym nie wykazała, iż nieobecność pozwanej na terminie rozprawy nastąpiło z przyczyn od niej niezależnych. Oceny tej nie zmienia podnoszona przez apelującą okoliczność występującej u niej zdiagnozowanej depresji, albowiem twierdzenia w tym zakresie nie zostały udowodnione. Pozwana nie przedstawiła bowiem żadnych dokumentów potwierdzających, iż faktycznie cierpi na zaburzenia psychiczne w postaci depresji, która może wpływać między innymi na skuteczność podejmowanych przez nią czynności procesowych.

Jako niezasadny należało także ocenić zarzut naruszenia przez Sąd I instancji naruszenia prawa materialnego, tj. art. 481 k.c. oraz art. 482 k.c.. Zarzut w tym zakresie sprowadzał się jedynie do ogólnego stwierdzenia naruszenia przepisu prawa materialnego przez jego błędną wykładnię i zastosowanie bez wskazania na czym ten błąd miałby polegać, uniemożliwiając tym samym weryfikację zgłoszonego zarzutu.

W tym stanie rzeczy w ocenie Sądu Okręgowego Sąd meriti w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie słusznie uznał, że strona powodowa sprostała ciężącemu na niej z mocy art. 6 k.c. ciężarowi udowodnienia zarówno zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Powód przedłożył bowiem dokładne wyliczenie dochodzonych przez siebie należności głównej, odsetek oraz opłat i kosztów, zaś powyższe wyliczenie znalazło potwierdzenie w załączonej do pozwu listy operacji na rachunku pozwanej. Pozwana natomiast nie zdołała skutecznie podważyć przedstawionych przez powoda dokumentów i przyjętej przez Sąd oceny, a w konsekwencji udowodnić niezasadności roszczenia strony powodowej, poprzestając na przedstawieniu jedynie korzystnej dla siebie interpretacji stanu faktycznego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.